

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД КРАГУЈЕВАЦ
Број: Кж-кре-18/20
Дана: 12.01.2021. године
К р а г у ј е в а ц

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Радомана Спариха, председника већа, Весне Димитријевић и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у поступку извршења стране кривичне пресуде уз премештај осуђеног АА, због кривичних дела тешко дело кријумчарења дроге из члана 3. став 1. и члана 6. става 3. Закона о казнама за кријумчарење (2000:1225) и тешко дело неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 1. став 1. тачка 1. и 6 и члана 3. став 1. Закона о казнама због злоупотребе опојних дрога (1968:64) Краљевине Шведске, одлучујући о жалби браниоца осуђеног, адвоката Ане Максић из Аранђеловца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Кв-237/20 од 17.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.01.2021. године, је донео

РЕШЕЊЕ

УСВАЈАЊЕМ жалбе браниоца осуђеног АА, адвоката Ане Максић, **УКИДА СЕ** пресуда Вишег суда у Крагујевцу Кв-237/20 од 17.11.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кв-237/20 од 17.11.2020. године, усвојена је замолница надлежног органа Краљевине Шведске број број ЈУ-ВС2019/00901 од 03.12.2019. године, за извршење стране кривичне пресуде, уз премештај, и то пресуде првостепеног суда у Халмстаду В2490-18 од 15.03.2019. године, којом је АА, ЈМБГ:, рођен године у Крагујевцу, држављанин Републике Србије, са пребивалиштем у Крагујевцу, улица, осуђен због кривичног дела тешко дело кријумчарења дроге из члана 3. став 1. и члана 6. става 3. Закона о казнама за кријумчарење (2000:1225) и кривичног дела тешко кривично дело неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 1. став 1. тачка 1. и 6 и члана 3. став 1. Закона о казнама због злоупотребе опојних дрога (1968:64) Краљевине Шведске.

Након чињеничног описа противправних радњи за које је осуђени АА оглашен кривим и осуђен пресудом Првостепеног суда у Халмстаду В2490-18 од 15.03.2019. године, дата је правна квалификација ових радњи према законодавству Републике Србије, и то као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је побијаном пресудом осуђен на казну затвора од 4 (четири) године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору у трајању од 205 дана, и то у периоду од 16.10.2018. године

до 09.05.2019. године, као и време проведено на издржавању предметне казне од 10.05.2019. године.

Првостепеном пресудом је такође одобрен премештај осуђеног АА, држављанина Републике Србије, које ће се извршити из земље изрицања казне, односно Краљевине Шведске у земљу издржавања казне, Републику Србију. У погледу трошкова кривичног поступка одлучено је да падају на терет замољене државе, односно Републике Србије.

У ослобађајућем делу првостепене пресуде окривљени АА је на основу члана 423. тачка 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП) ослобођен од оптужбе да је дана 03. септембра 2018. године неовлашћено преко Helsinborga увезао 12.450 таблета Diazepamа од 10 милиграма, 29.110 таблета Zolpidema од 10 милиграма и 4.065 таблета Alprazolama од 1 милиграма, који су опојне дроге и за које вреди посебно прописана забрана или услови увоза, те је тиме са умишљајем прекршио забрану или услов, тако што није пријавио робу царинској контроли, након чега је негде до 11. септембра 2018. године када су опојне дроге пронађене код једне особе у Treleborgu (Trelleborgu), неовлашћено превезао и дао у власништво или предао другој особи, при чему опојне дроге нису биле намењене за сопствену употребу. Кривично дело је тешко зато што се односило на посебно велику количину опојне дроге (која одговара 419 665 1mg/по јединици) и било је посебно тешке природе, с обзиром да се радило о организованом криминалу, чиме би извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика.

Против првостепене пресуде жалбу је изјавила бранилац осуђеног, адвокат Ана Максић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу, поднеском Ктр I - 96/20 од 30.12.2020. године, је предложио да Апелациони суд у Крагујевцу жалбу браниоца осуђеног одбије као неосновану, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу Кв-237/20 од 17.11.2020. године, потврди.

Апелациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 447. став 1. и 2. ЗКП, у присуству браниоца осуђеног по заменичком пуномоћју, адвоката Ивана Јанковића из Крагујевца, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу члана 451. став 1. ЗКП, па је по оцени навода и предлога из жалбе, писменог изјашњења Апелационог јавног тужиоца датог у наведеном поднеску, као и објашњења изнетих на седници већа нашао:

Жалба браниоца осуђеног АА је основана.

У жалби браниоца осуђеног се наводи да су нејасни разлози првостепене пресуде којом је дозвољено извршење стране кривичне пресуде уз премештај осуђеног АА, као и да је нејасан закључак суда да је за доношење такве одлуке испуњен услов прописан чланом 7. став 1. тачка 1. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима. С тим у вези у жалби се указује да је сходно одредби напред наведеног члана извршење стране кривичне пресуде уз премештај осуђеног могуће само ако је дело поводом којег се захтева пружање међународне правне помоћи кривично дело у обе државе, а да се у конкретном случају ради о делу које представља кривично дело само по Кривичном законика Краљевине Шведске.

Наиме, Апелациони суд у Крагујевцу налази да се основано у жалби браниоца осуђеног АА истиче да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, јер у побијаној пресуди нису дати јасни разлози о чињеницама које су предмет доказивања и то, у вези правног става, да радње кривичног дела тешко дело кријумчарења дроге из члана 3. став 1. и члана 6. става 3. Закона о казнама за кријумчарење (2000:1225) и кривичног дела тешко кривично дело неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 1. став 1. тачка 1. и 6 и члана 3. став 1. Закона о казнама због злоупотребе опојних дрога (1968:64) Краљевине Шведске, поводом којих се захтева пружање међународне правне помоћи представља радњу кривичног дела и по закону Републике Србије, те да је испуњена претпоставка из члана 7. став 1. тачка 1. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, а тиме да су испуњени и услови за усвајање замолнице надлежног органа Краљевине Шведске за извршење стране кривичне пресуде, и то пресуде првостепеног суда у Халмстаду В2490-18 од 15.03.2019. године.

Наиме, одредбом члана 7. став 1. тачке 1. наведеног Закона је предвиђена као претпоставка за пружање међународне правне помоћи, да кривично дело поводом којег се захтева пружање међународне правне помоћи представља кривично дело по закону Републике Србије. Садржина наведене законске одредбе говори о тзв. клузули двоструке инкриминације, односно идентитету норми што подразумева да дело због којег се правна помоћ тражи треба да буде кривично дело како по закону земље од које се међународна правна помоћ захтева, тако и по закону земље у којој је извршено, односно земље која помоћ тражи. По налажењу Апелационог суда да ли је дело кривично и према закону замољене државе, испитује се, како једноставним уопштеним упоређивањем законских инкриминација, тако и анализом стварног случаја у целини, узимајући у обзир не само законску инкриминацију него и релевантне околности конкретног случаја које искључују постојање кривичног дела, кривицу, кажњивост или кривично гоњење.

Из изреке пресуде првостепеног суда у Халмстаду В2490-18 од 15.03.2019. године, произилази да је осуђени АА том пресудом оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело кријумчарења дроге из члана 3. став 1. и члана 6. става 3. Закона о казнама за кријумчарење (2000:1225) и кривично дело тешко кривично дело неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 1. став 1. тачка 1. и 6 и члана 3. став 1. Закона о казнама због злоупотребе опојних дрога (1968:64) Краљевине Шведске, тако што је дана 15. октобра 2018. године, неовлашћено преко Helsingborga у Шведску увезао 15.362 таблете Diazepama од 10 милиграма, 20.000 таблета Zolpidema од 10 милиграма и 44.388 таблета Alprazolama од 1 милиграма, који су опојне дроге и за које вреди посебно прописана забрана или услови увоза, те је тиме са умишљањем прекршио забрану или услов, тако што није пријавио робу царинској контроли, при чему опојне дроге нису биле намењене за сопствену употребу, па је након тога 15.-16. октобра 2018. године неовлашћено и са сврхом да их даље преда, превезао претходно наведене опојне дроге у Halmstad и након тога у Kvibille Erelid (Kvibille Orelid) 131, где је опојна дрога била сакривена у приколици и у тајном претинцу у аутомобилу. Кривично дело је тешко зато што се односило на посебно велику количину опојне дроге (која одговара 398 008 1mg/по јединици) и било је посебно тешке природе, с обзиром да је опојна дрога била сакривена у за то посебно припремљеном простору у аутомобилу.

Апелациони суд у Крагујевцу налази да се основано у жалби браниоца осуђеног указује да су нејасни разлози првостепеног суда да кривична дела тешко дело кријумчарења дроге из члана 3. став 1. и члана 6. става 3. Закона о казнама за кријумчарење (2000:1225) и тешко кривично дело неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 1. став 1. тачка 1. и 6 и члана 3. став 1. Закона о казнама

због злоупотребе опојних дрога (1968:64) Краљевине Шведске, за која је окривљени АА осуђен наведеном пресудом првостепеног суда у Халмстаду, представљају кривично дело и по закону Републике Србије, јер Кривични законик Републике Србије не инкриминише, само по себи, радњу неовлашћеног увоза у неку другу државу супстанце или препарата који су проглашени за опојну дрогу, као што је то предвиђено у напред наведеним члановима Закона Краљевине Шведске, нити је ова радња инкриминисана као радња извршења кривичног дела из члана 246, 246а и 247. Кривичног законика или било ког другог кривичног дела из Главе XXIII Кривичног законика РС.

По налажењу Апелационог суда начело обостране кажњивости не захтева апсолутни граматички и формални идентитет норми два кривична законика, али је првостепени суд био дужан да испита и у вези тога да јасне разлоге да ли инкриминације у страном закону према смислу и својој садржини одговарају било којој инкриминацији домаћег кривичног законодавства, а што у конкретном случају, према стању прописа у време пружања међународне правне помоћи није случај, јер опис кривичних дела за која се међународна правна помоћ тражи ни по смислу, нити по садржини не одговара било ком кривичном делу домаћег кривичног законодавства.

Наиме, по налажењу Апелационог суда нејасни су разлози првостеног суда да је осуђени АА, предузимајући радње кривичних дела за која се међународна правна помоћ тражи, на начин ближе описан у пресуди иностраног суда, на други начин неовлашћено стављао у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, те се у његовим радњама стичу елементи кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика. Ово из разлога што се радња извршења кривичних дела за која се међународна правна помоћ тражи састоји у неовлашћеном увозу у Краљевину Шведску супстанци или препарата који су проглашени за опојне дроге, а за које важи посебно прописана забрана или услови увоза, што не одговара ни једном од алтернативно прописаних облика кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из напред наведеног члана Кривичног законика РС.

Са изнетих разлога, Апелациони суд налази да се за сада не може прихватити као правилна и законита првостепена пресуда, па је с тога одлучено да иста буде укинута. У поновном поступку суд ће отклонити повреду поступка наведене у овом решењу и расправити спорна питања од којих зависи правилна примена кривичног закона, односно да ли Кривични законик РС предвиђа као кривично дело радњу неовлашћеног увоза у неку страну државу супстанци или препарата који су проглашени за опојне дроге и да ли се чињенични опис кривичних дела из предметне стране кривичне пресуде може подвести под неку од правних квалификација по Кривичном закону РС.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 458. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**Председник већа – судија,
Радоман Спарих,с.р.**